

Arrest

nr. 61 884 van 20 mei 2011
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat M. VAN DER HASSELT die in eigen naam verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Verzoeker dient op 4 oktober 2010 een asielaanvraag in.
 - 1.2. Verzoeker verklaart gereisd te hebben met een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade.

1.3. Ingevolge deze verklaringen wordt op 7 december 2010 de overname van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd in toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.4. Op 17 januari 2011 accepteren de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk de overname van verzoeker.

1.5. Op 8 februari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. N. M. {...}

geboren te {...}

van nationaliteit te zijn : Pakistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde dat hij op 02.10.2010 is toegekomen in België. Op 04.10.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten en geboren te zijn in Lahore op 11.04.1969

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 02.12.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder hij op 10.08.2010 per vliegtuig vanuit Lahore (Pakistan) vertrok naar Milaan in Italië. Betrokkene verklaarde dat hij tot 01.10.2010 in Italië verbleven zou hebben om vervolgens per wagen via onbekende landen naar België te reizen waar hij op 02.10.2010 zou zijn aangekomen en op 04.10.2010 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvroeg. Betrokkene stelde dat hij tot in Italië in het bezit was van zijn eigen paspoort met visum maar dat dit paspoort in Italië gestolen werd.

Op basis van de verklaringen van betrokkene dat hij in het bezit was van een Italiaans Schengenvisum werd voor betrokkene op 07.12.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§4 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Italiaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 17.01.2011 weten het verzoek tot overname in te willigen op basis van art 9§4 van de Dublin-II-Verordening

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 of 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten

Tijdens zijn verhoor op 13.08.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat enkele Pakistanen die hij in Italië had leren kennen hem dit aangeraden hadden (DVZ, vraag 25). Betrokkene verklaarde verder bij nuttige

informatie dat zijn leven in Pakistan in gevaar is en de Belgische staat vraagt om hem te helpen. Betrokkene brengt echter geen concrete elementen aan - met uitzondering dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat enkele Pakistanen in Italië hem dit aangeraden hadden- waarom België hem wel zou kunnen helpen en Italië niet. Het is bovendien op zijn minst merkwaardig te noemen dat betrokkene's leven in Pakistan in gevaar zou zijn maar betrokkene tijdens de bijna twee maanden dat hij in Italië verbleef daar geen aanvraag tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling heeft ingediend.

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 23 & 24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij depressief is en stress heeft (DVZ, vraag 26). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen concrete elementen en/of bewijzen aanwezig van deze ingeroepen aandoening. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde gezondheidsproblemen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene voor zijn verklaarde gezondheidstoestand niet op medische verzorging kan rekening in Italië, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft bij twee afzonderlijke verzoekschriften enerzijds de nietigverklaring en anderzijds de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring gevorderd van dezelfde beslissing.

Uit nazicht van de zaak nummer 67 037 waarbij zowel de schorsing van de tenuitvoerlegging als de nietigverklaring gevorderd wordt blijkt dat de behandeling van deze zaak slechts korte debatten vereist. Dit houdt in dat de Raad zich beperkt tot de bespreking van het beroep tot nietigverklaring.

Bij wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (BS 31 december 2010) werd de annulatieprocedure bij de Raad hervormd. De repliekmemoirie werd afgeschaft en vervangen door een synthesememoirie die, ingevolge artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vereist is wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak het neerleggen ervan vereist. Uit nazicht van de zaak nummer 66 674 blijkt dat deze zaak geen synthesememoirie vereist. Bijgevolg gaat de Raad over tot de bespreking van het beroep tot nietigverklaring zoals aangevoerd in het inleidend verzoekschrift.

Daar de behandeling van voornoemde zaken zich beperkt tot een onderzoek van beide beroepen tot nietigverklaring en beide zaken eenzelfde verloop kennen, komt het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voor beide zaken samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de zaak met rolnummer 67 037 werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. De verwerende partij betoogt dat verzoeker zonder verzet vertrokken is naar Italië op 7 maart 2011. Ter staving hiervan brengt zij een stuk aan.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

De Raad stelt vast, op basis van het stuk dat de verwerende partij ter terechtzitting voorlegt, dat verzoeker op 7 maart 2011 zonder verzet is vertrokken en zich derhalve niet meer op het Belgische grondgebied bevindt.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bestreden beslissing.

De exceptie van de verwerende partij kan in de aangegeven mate worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 67 037 voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de instemming door de Italiaanse autoriteiten met de overname van verzoeker;
Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.
Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.
Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, RW. 1982- 1983, 963.)
Dat verzoeker evenwel geenszins begrijpt om welke reden hij zich dient aan te melden aan de Italiaanse autoriteiten, allerm minst asiel heeft aangevraagd in Italië.
Daarenboven dient het benadrukt te worden dat verzoeker geenszins een correcte behandeling van zijn asielaanvraag mag verwachten in Italië, noch een degelijke opvang, zodat verzoeker dan ook met recht en reden meent aanspraak te maken op een nietigverklaring van de bestreden beslissing.
Dat het middel bijgevolg ernstig is:”*

4.2. Verzoeker betoogt in essentie niet te begrijpen waarom hij zich dient aan te melden bij de Italiaanse autoriteiten nu hij daar geen asiel aangevraagd heeft. Bovendien meent verzoeker geen correcte behandeling van zijn asielaanvraag in Italië te verwachten, noch een degelijke opvang.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielenbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.3.1. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 oktober 2010 in België een asielaanvraag indient. Uit het verhoor van verzoeker van 2 december 2010 blijkt dat verzoeker

verklaarde een visum verkregen te hebben van de Italiaanse ambassade te Islamabad, dat afgeleverd werd in augustus 2010 en twintig dagen geldig was. Dit visum heeft verzoeker gebruikt om naar Italië af te reizen. Nadien is verzoeker doorgereisd naar België. Gelet op deze verklaringen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 7 december 2010 de overname van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd in toepassing van artikel 9(4) van de Dublin II-verordening.

Artikel 9(4) van de Dublin II-verordening bepaalt het volgende:

“Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. {..}”

In het geval van verzoeker is het tweede lid van artikel 9 van dezelfde verordening van toepassing, met name:

“Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. {..}”

Uit de samenlezing van de leden van voormelde bepaling blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag nu verzoeker, die in bezit was van een Italiaans visum afgeleverd in augustus 2010 en geldig twintig dagen, gebruik heeft gemaakt van dit visum om toegang te krijgen tot een lidstaat. Op 17 januari 2011 aanvaardden de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk de overname van verzoeker.

Uit voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht toepassing maakte van artikel 9 (4) van de Dublin II-verordening en aldus besliste tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd waarom Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden niet te begrijpen waarom hij wordt overgedragen aan Italië. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is ter zake uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in redelijkheid besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

4.4.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

4.4.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

4.4.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

4.4.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

4.4.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.4.6. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker geen correcte behandeling van zijn asielaanvraag in Italië te verwachten, noch een degelijke opvang.

4.4.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde in België asiel te hebben aangevraagd omdat enkele Pakistanen die hij in Italië had leren kennen hem dit aangeraden hadden. Verzoeker heeft geen uitleg gegeven waarom hij geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Met zijn bloot betoog dat hij vreest geen correcte behandeling van zijn asielaanvraag in Italië te krijgen noch een degelijke opvang laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat de Italiaanse autoriteiten zijn asielaanvraag niet correct zouden behandelen noch dat hij aldaar geen opvang zal krijgen. Dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend*

en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 of 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.”

Het eerste middel is ongegrond.

4.5. In een tweede middel van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 67 037 voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is; Dat bij gevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen;*
- en art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet;*
- en de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25/09/1986 nummer 26933)*
- en art. 8 en art. 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;*
- en art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*

Stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Art. 3 van de Wet van 29/07/1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; tevens dient, na luid van hetzelfde artikel, de motivering afdoende te zijn;

De motivering moet aldus pertinent en draagkrachtig zijn;

Dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel is nu verzoeker geen enkele verwijzing naar feitelijke of concrete elementen maakt die erop wijzen dat verzoeker geen vrijwillige opvolging zou geven wanneer hij daartoe verplicht wordt nadat zijn rechtsmiddelen werden uitgeput.

Dat er daarenboven in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoeker door DVZ werd gehoord op 13 augustus 2010 en dit geheel onmogelijk is nu verzoeker maar in België aankwam op 2 oktober 2010; Dat er een beknopt gesprek met verzoeker werd gevoerd en de gestelde vragen niet werden geciteerd met de gegeven antwoorden in de bestreden beslissing;

Dat artikel 9.4 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt: (...)

Dat de verwerende partij stelt dat in deze artikel 94 van de Verordening 343/2003 van toepassing zou zijn, Dat er evenwel geen verdere gegevens en/of informatie wordt bijgebracht aangaande de verblijfstitels of visa dewelke verzoeker zou bekomen hebben;”

4.6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9,§4 van de Dublin II-verordening en naar het feit dat de behandeling van verzoekers asielaanvraag de Italiaanse autoriteiten toekomt. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel betreft, dat verkeerdelijk verwezen wordt naar een verhoor van 13 augustus 2010 en dat er geen gegevens voorhanden zijn aangaande de visa die zij zou gekregen hebben, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.7. Verzoeker verwacht een *“belangenafweging die de beslissing zou kunnen verantwoorden”* maar laat na te verduidelijken welke *“belangenafweging”* hij verwacht in de bestreden beslissing. Alleszins houdt de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet een dergelijke verplichting niet in, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Waar verzoeker stelt *“Dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel is nu verzoeker geen enkele verwijzing naar feitelijke of concrete elementen maakt die erop wijzen dat verzoeker geen vrijwillige opvolging zou geven wanneer hij daartoe verplicht wordt nadat zijn rechtsmiddelen werden uitgeput”* lijkt hij met dit betoog kritiek te willen uiten op een vrijheidsberovende maatregel met het oog op zijn gedwongen verwijdering naar Italië. Evenwel betreft de in casu bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarbij wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag die aan Italië toekomt en dat hij aldus het Belgische grondgebied dient te verlaten. De bestreden beslissing zelf houdt geen gedwongen verwijdering in zodat verzoekers kritiek in casu niet dienstig is.

4.8. Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een verhoor op 13 augustus 2010, dient gesteld dat dit slechts een materiële vergissing betreft en duidelijk blijkt dat bedoeld wordt het verhoor van verzoeker op 2 december 2010. Deze materiële vergissing kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat in de bestreden beslissing de vragen en antwoorden dienden geciteerd te worden van het verhoor, merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de gegeven redenen moeten vermeld worden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de asielaanvraag van verzoeker, hetgeen ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier. Deze motivering volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

4.9. Waar verzoeker kritiek uit op de toepassing van artikel 9, §4 van de Dublin II-verordening wijst de Raad op zijn bespreking van het eerste middel onder punt 4.3.1. Hieruit blijkt duidelijk op grond van welke gegevens geoordeeld werd dat verzoeker in bezit was van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker heeft zelf verklaard in bezit geweest te zijn van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten zodat hij niet ernstig kan voorhouden niet te weten op basis van welke gegevens afgeleid wordt dat hij in bezit was van een visum.

Het tweede middel is niet gegrond.

4.10. In het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 66 674 voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM. Verzoeker voert tevens een duidelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Genomen enig middel van de duidelijke beoordelingsfout, van de overtreding van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De betwiste handeling wordt als volgt gemotiveerd:

Dat volgens de verklaringen van de verzoeker blijkt dat hij Europa is binnengekomen via Italië

Grondslagen van de weigering van terugkeer naar Italië.

Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen. (Italië in casu)

Dat met geen enkele bewijs door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bewezen dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Italië ofdat enigszins zijn vingerafdrukken zijn afgenomen in Italië.

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343/2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart: (...)

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens “Een staat verantwoordelijk voor een asielerzoek “is (artikel 3.1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielerzoek een andere staat lot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans, door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart: (...)

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Italië is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielerzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.

Door zijn discretionaire macht te gebruiken, heeft de Belgische Staat duidelijk het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden geschonden. Immers door deze verwijzing naar Italië, gaat de Belgische Staat over tot een indirect repatriering van verzoeker naar Pakistan. Bovendien heeft zij concreet de situatie van de eiser niet geanalyseerd. Het principe van de indirecte sturing werd trouwens door het U.N.C.H.R. verklaard (Submission of the UNHCR Application n° 43844/98 in the European Court of Human Rights between T./ United Kingdom, 4 februari 2000);

“It follows from the above that direct removal of a refugee or on asylum-seeker to a country where he or she fears prosecution is not the only form of refoulement. States are responsible for the application of this principle so as to do everything in their power to avoid asylum-seekers being returned to their countries without an exhaustive examination of their claims. Indirect removal of a refugee from one country to a third country which subsequently will send the refugee onward to the place of feared persecution constitutes refoulement for which both countries bear joint responsibility”

4.1.9. Het principe van de indirecte stuiking werd trouwens door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bekrachtigd (European Court of Human Rights, Decision as to the admissibility of application n° 43844/98 by T.I. against the United Kingdom). Alsmede het Mijneer NUALA MOLE heeft toegelicht (NUALA MOLE, Keynote presentation, 2nd colloquy on the European Convention on Human Rights and the protection of refugees, asylum-seekers and displaced persons, Strasbourg, 2000, paginas 40-41)

“In T.I. v. the United Kingdom, only a few weeks ago the Court considered a complaint that a return from the United Kingdom to Germany under the Dublin Convention would be in breach of Article 3. The applicant had previously been refused asylum in Germany and it was feared that Germany would send him straight back to Sri Lanka.

The Court established the important principle that the responsibility of the first expelling state was engaged when it sent someone to another state which would be the first link in a chain refoulement. This statement of principle was of utmost importance and the Court’s careful consideration of UNHCR’s submissions played an important role in reaching it. The case was however declared inadmissible because of assurances given by the German Government (which had been joined as a party) that their law and practice would enable those returned under the Dublin Convention to be protected.

They also submitted that, despite the divergence between their national case-law on Article 3 and that of the ECHR, applicants would find protection under an ancillary provision of German law. They assured the Court that people returned under Dublin Convention would not be automatically sent back to their country of origin without the opportunity to submit a further claim”.

Concrete elementen die wijzen dat Italië tot een terugsturing zal overgaan.

In tegenstelling tot de ondersteunen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker nooit asielaanvraag ingediend in Italië. Hierbij legt de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen enkel bewijs omtrent neer.

Bij het overmaken van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten, betekent dit met andere woorden dat de aanvrager naar Pakistan door de Roemeense overheid zal worden uitgewezen.

Als de regels vervat in de voornoemde overeenkomst zich universeel willen, houdt elke Staat een beoordelingsmarge in zijn analyse. Maar deze handelingsvrijheid is niet mogelijk tegen de overeenkomst. De eiser zou niet in Italië van de procedurele garanties genieten die door het Verdrag van Geneve worden vereist.

De eiser zou immers na een beknopte procedure teruggestuurd worden naar Pakistan. Hetgeen een schending is van de artikel 3 van de EVRM is. Derhalve heeft de verwijzing van de aanvrager in Italië een indirecte verwijzing van de aanvrager naar Pakistan toe te laten. Maar dergelijke geforceerde terugkeer is in strijd met het Verdrag van Geneve.

De eiser bewijst dus concreet de risico's in geval van een terugkeer naar Italië. In tegenstelling tot dat wat Belgische Staat ondersteunt, gaat het niet om formele veronderstellingen of veronderstellingen zonder grondslag.

Aldus door de strikte toepassing van artikel 3.1 en dus een indirecte uitwijzing schendt de Belgische Staat het Verdrag van Geneve op 28 juli 1951 maar eveneens het artikel 3 van het EVRM. De aanvrager heeft dus een negatief procedureel antwoord van Roemenië te vrezen. Deze vrees wordt gerechtvaardigd, gezien België zich bevoegd zou kunnen verklaren.

Het middel is derhalve gegrond.

Voorts, berooft de erkenning van de Belgische Staat niet van de faculteit om de toekomstige asiolverzoek van de eiser te analyseren. De Belgische Staat zal geen schade lijden.”

4.11. Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 4.6. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dat onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt zal bekeken worden.

4.12. In essentie betoogt verzoeker dat België toepassing had moeten maken van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening. Door dit niet te doen schendt de verwerende partij artikel 3 EVRM nu dit een indirecte repatriëring van verzoeker naar Pakistan inhoudt.

4.13. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening houdt in dat een lidstaat een bij hem ingediend asiolverzoek van een onderdaan van een derde land kan behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht. Uit deze bepaling volgt aldus dat een lidstaat de mogelijkheid heeft om een asiolverzoek te behandelen, doch geenszins de verplichting.

Verzoeker betoogt dat een terugwijzing naar Italië een indirecte repatriëring naar Pakistan inhoudt. De Raad wijst dienaangaande vooreerst op zijn bespreking van artikel 3 EVRM onder punt 4.4. en volgende. Verzoekers veronderstelling dat – aangezien hij geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend – hij door de Italiaanse autoriteiten onmiddellijk zal worden uitgewezen, of nog dat zijn procedure aldaar niet dezelfde waarborgen zal kennen, wordt op geen enkele manier ondersteund. De toepassing van de Dublin II-verordening houdt in dat de lidstaat aangeduid wordt die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asiolverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als*

persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 of 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.”

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 16, § 4 van de Dublin II-verordening en betoogt dat de Belgische staat helemaal niet betwist dat hij reeds het voorwerp uitmaakt van een uitwijzing naar Italië wijst de Raad erop dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van dit artikel en zijn betoog grondslag mist. Immers houdt deze bepaling in dat de verplichting die rust op de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag om de asielzoeker over te nemen, komt te vervallen wanneer deze na de intrekking of afwijzing van het asielverzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk uitgevoerd om ervoor te zorgen dat de afgewezen asielzoeker zich begeeft naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij legaal mag verblijven. In casu blijkt niet dat de Italiaanse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker reeds behandeld hadden en de nodige maatregelen genomen en daadwerkelijk uitgevoerd hadden om ervoor te zorgen dat verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij legaal mag verblijven.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 3 EVRM ligt voor. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 67 037 geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 66 674 wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 67 037 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER